

Vyvěšeno dne: 21. 11. 2025
Svěšeno dne: 5. 12. 2025

Markéta Vašková

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Evy Šonkové a soudců Tomáše Kocourka a Sylvy Šiškeové v právní věci žalobkyně: **ELTON hodinářská, a.s.**, se sídlem Náchodská 2105, Nové Město nad Metují, zastoupená JUDr. Martinou Perkov, advokátkou se sídlem Jaselská 19, Brno, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **MPM-QUALITY a.s.**, se sídlem Příborská 1473, Frýdek-Místek, zastoupená JUDr. Milanem Kyjovským, advokátem se sídlem Jaselská 19, Brno, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 26. 9. 2022, č. j. PVZ 2009-38000/D22059370/2022/ÚPV, o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 5. 2024, č. j. 18 A 89/2022-73,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovaný a osoba zúčastněná na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **j e p o v i n n a** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 3 400 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám její zástupkyně JUDr. Martiny Perkov, advokátky.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně podala v roce 2009 přihlášku pro zápis několika průmyslových vzorů, mj. pod č. 4 náramkových hodinek s proskleným dnem; zápis byl proveden v únoru 2010. Osoba zúčastněná na řízení podala návrh na výmaz tohoto průmyslového vzoru (napadený vzor), neboť podle ní nenaplnuje podmínky novosti a individuální povahy. Vychází totiž z modelu hodinek z 60. let minulého století PRIM DIPLOMAT (namítaný vzor), zpřístupněného veřejnosti před datem práva přednosti napadeného vzoru.

[2] Žalovaný přisvědčil argumentaci osoby zúčastněné na řízení a vydal rozhodnutí o výmazu napadeného vzoru. Shledal, že dominantní znaky napadeného vzoru se shodovaly s dominantními znaky namítaného vzoru, a napadený vzor tak u informovaného uživatele nevyvolával odlišný celkový dojem. Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně rozklad, který předseda žalovaného zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[3] Žalobkyně brojila proti rozhodnutí předsedy žalovaného žalobou k Městskému soudu v Praze („napadené rozhodnutí“ a „městský soud“). Městský soud neshledal důvod významněji korigovat posouzení předsedy žalovaného stran prvních tří fází přezkumu kritéria individuální povahy napadeného průmyslového vzoru (určení oboru a informovaného uživatele výrobků, jakož i stanovení stupně volnosti původce průmyslového vzoru při jeho vývoji). Přisvědčil pouze poslední ze tří námitek žalobkyně, a rozhodnutí předsedy žalovaného v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Nesouhlasil s názorem, že dno náramkových hodinek není způsobilé ovlivnit celkový dojem vyvolaný průmyslovým vzorem u informovaného uživatele, tj. že se jedná o znak nepodstatný, tedy detail, který je svým rozsahem na celkovém vzhledu výrobku nevýznamný a na celkovém dojmu se nemůže podílet rozhodujícím způsobem. Jeho paušální odmítnutí žalovaným z důvodu, že dno není při běžném způsobu užívání náramkových hodinek vidět, proto městský soud považoval za nesprávné. Zavázal žalovaného, aby tento prvek náležitě posoudil a teprve poté zodpověděl otázku, nakolik může tento znak odlišující oba porovnávané vzory ovlivnit celkový dojem vyvolávaný u informovaného uživatele. Povinností předsedy žalovaného tedy bylo hodnotit celkový dojem nejen na základě znaků průmyslových vzorů podávajících se z jejich přední (horní) strany (jeho výsledek soud shledal přesvědčivým), ale ke konkrétním námitkám žalobkyně posoudit i vliv proskleného dna vyobrazeného v napadeném průmyslovém vzoru. Chybějící posouzení před soudem zhojit nelze.

[4] Předmětem sporu nyní je, zda mohl městský soud při posuzování důvodnosti žaloby proti rozhodnutí předsedy žalovaného vycházet z metodických pokynů *Guidelines for examination* Úřadu Evropské unie pro duševní vlastnictví (dále jen „Metodické pokyny“ a „EUIPO“), a zda obстоjí jeho závěr, že žalovaný nepostupoval správně při posuzování znaku proskleného dna hodinek (napadeného vzoru).

II. Argumentace účastníků řízení

[5] Osoba zúčastněná na řízení (stěžovatelka) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“).

[6] V první kasační námitce stěžovatelka brojí proti tomu, že městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku zohlednil při posuzování důvodnosti žaloby Metodické pokyny EUIPO. Ty jednak nejsou pro soud ani žalovaného právně závazné a jednak postupu podle nich bránil § 75 odst. 1 s. ř. s. Metodické pokyny byly vydány dne 31. 3. 2024, ale žalovaný rozhodoval o bezmála dva roky dříve, takže je neměl k dispozici. Podle § 46 odst. 1 zákona č. 207/2000 Sb., o ochraně průmyslových vzorů, se splnění podmínek zápisu průmyslového vzoru hodnotí podle zákona účinného v době podání přihlášky.

[7] Ve druhé kasační námitce stěžovatelka tvrdí, že prosklené dno hodinek představuje nepodstatný znak, a napadený vzor tak není nový a v porovnání s namítaným vzorem u informovaného uživatele nevyvolává odlišný celkový dojem nutný k vykázání individuální povahy. Odkazuje přitom kupříkladu na rozsudek Tribunálu EU (dále jen „Tribunál“) ze dne 22. 6. 2010 ve věci T-153/08, který podle ní soud nesprávně interpretoval ve prospěch žalobkyně.

pokračování

S odkazem na další judikaturu Tribunálu stěžovatelka tvrdí, že prosklené dno hodinek je prvkem bez významného vlivu, a městský soud mu přisoudil větší váhu, než by bylo odpovídající. Stěžovatelka nesouhlasí s názorem městského soudu, že žalovaný dostatečně nezohlednil průhledné dno náramkových hodinek, a proto nebyl správný jeho závěr, že tento prvek nemá vliv na individuální povahu průmyslového vzoru ani na celkový dojem pro informovaného uživatele. Žalovaný podle ní svůj postoj k této otázce dostatečně vysvětlil a postupoval v souladu s evropskou judikaturou.

[8] Žalovaný se ve stanovené lhůtě ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[9] Žalobkyně se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila s posouzením městského soudu a navrhla zamítnutí kasační stížnosti. Použití Metodických pokynů EUIPO nepovažuje za porušení § 75 s. ř. s., protože podle ní představují pouhou kompilaci existující judikatury a aplikační praxe, což je přípustné. Dále namítla, že stěžovatelka podceňuje roli hodinek jako módního doplňku, neboť jejich prosklené dno významně ovlivňuje jejich estetickou funkci, a tedy i celkový dojem u informovaného uživatele. Obvyklým použitím ve smyslu rozsudku Soudního dvora EU C-472/21, na který odkazovala stěžovatelka, není pouze nošení hodinek na zápěstí a ukazování času, ale zejména pokud se hodinky kvalitou svého zpracování, hodnotou materiálů i vzhledem výrobce blíží módnímu doplňku nebo šperku, třeba i jejich předvádění jiným osobám nebo např. ukládání do pouzdra.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Kasační stížnost je přípustná a lze ji projednat.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Podle § 2 písm. a) zákona o ochraně průmyslových vzorů se pro účely tohoto zákona rozumí „*průmyslovým vzorem vzhled výrobku nebo jeho části, spočívající zejména ve znacích linií, obrysů, barev, tvaru, struktury nebo materiálů výrobku samotného, nebo jeho zdobení.*“

[13] Podle § 3 odst. 1 zákona o ochraně průmyslových vzorů „*[p]růmyslový vzor je způsobilý ochrany, je-li nový a má-li individuální povahu.*“

[14] Podle § 4 zákona o ochraně průmyslových vzorů „*[p]růmyslový vzor se považuje za nový, nebyl-li přede dnem podání přihlášky nebo přede dnem vzniku práva přednosti zpřístupněn veřejnosti shodný průmyslový vzor. Průmyslové vzory se považují za shodné, jestliže se jejich znaky liší pouze nepodstatně.*“

[15] Podle § 5 odst. 1 zákona o ochraně průmyslových vzorů „*[p]růmyslový vzor vykazuje individuální povahu, jestliže celkový dojem, který vyvolává u informovaného uživatele, se liší od celkového dojmu, který u takového uživatele vyvolává průmyslový vzor, který byl zpřístupněn veřejnosti přede dnem podání přihlášky nebo přede dnem vzniku práva přednosti.*“

[16] Podle § 27 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně průmyslových vzorů zapsaný průmyslový vzor Úřad vymaže z rejstříku, „*pokud průmyslový vzor nesplňuje požadavky kladené na něj podle § 3 až 8 tohoto zákona.*“

[17] Podle § 46 odst. 1 zákona o ochraně průmyslových vzorů „*[p]řihlášky průmyslových vzorů, o nichž nebylo před nabytím účinnosti tohoto zákona rozhodnuto, se projednají podle tohoto zákona. Splnění podmínek zápisu průmyslového vzoru do rejstříku se hodnotí podle zákona platného v době podání přihlášky.*“

[18] Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. „[p]ři přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.“

[19] První kasační námitka se týká porušení § 75 odst. 1 s. ř. s. v důsledku použití Metodických pokynů. Na ty městský soud odkázal v několika bodech napadeného rozsudku (56, 57, 61, 70, 76, 77, 86, 95 a 98). Podle stěžovatelky soud neměl „bez dalšího vycházet z Metodických pokynů“, neboť ty nejsou právně závazné; nadto zákon o ochraně průmyslových zdrojů neuvádí, že by se splnění podmínek zápisu průmyslového vzoru do rejstříku mělo hodnotit dle Metodických pokynů. Městský soud měl rovněž zohlednit, že v době vydání rozhodnutí předsedy žalovaného, tj. v roce 2022, je žalovaný nemohl mít k dispozici ve znění z roku 2024.

[20] Nejvyšší správní soud se problematikou povahy a závaznosti metodických pokynů EUIPO již zabýval, a to ve vztahu k metodické příručce EUIPO v oblasti ochranných známek. Vyjádřil přitom názor, že tuto metodickou příručku není možné přehlížet, ale naopak je nutno z ní v mnoha ohledech vycházet jako ze specifického pramene práva (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 7. 2012, č. j. 9 As 18/2012-31), a to v relevantních případech, kdy takový postup není nadbytečný (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2017, č. j. 5 As 106/2016-84). Tyto závěry lze analogicky aplikovat i na dotčené Metodické pokyny, které sám Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací činnosti cituje (srov. rozsudek ze dne 23. 11. 2023, č. j. 10 As 8/2023-91, kde NSS odkazoval rovněž na Metodické pokyny pozdějšího data, než bylo napadené rozhodnutí předsedy žalovaného).

[21] Za rozhodné v posuzované věci Nejvyšší správní soud považuje, že městský soud neopřel svou argumentaci výhradně o tyto Metodické pokyny, nýbrž je v souladu s jejich smyslem, jímž je harmonizace výkladu práva v oblasti průmyslových práv napříč Evropskou unií, použil jako podpůrný zdroj poznání práva a pomůcku při výkladu právních norem či neurčitých právních pojmů. Při posuzování důvodnosti žaloby vycházel primárně ze zákonné úpravy ochrany průmyslových vzorů a rozsáhlé judikatury Tribunálu, jejíž kompilace je ostatně jádrem samotných Metodických pokynů.

[22] Z toho, že městský soud využil Metodické pokyny, přitom nelze bez dalšího vyvozovat, že nevycházel ze skutkového či právního stavu, který byl dán v době rozhodování správního orgánu, tj. porušil § 75 s. ř. s., jak tvrdí stěžovatelka. Stěžovatelce lze do jisté míry přisvědčit potud, že městský soud mohl zmínit skutečnost, že v roce 2022 nemohl mít žalovaný k dispozici znění Metodických pokynů z roku 2024. Má-li však sjednocovat výklad prováděný správními orgány, nic mu nebrání při posouzení zákonnosti právního posouzení žalovaného jeho závěry konfrontovat s recentním vývojem judikatury Tribunálu, tím spíše, je-li závazná i pro soud samotný.

[23] Principy působení judikatury NSS příhodně popsal ve svém rozsudku ze dne 12. 9. 2024, č. j. 6 As 177/2023-75 (body 30-32): „K dopadům změny judikatury na probíhající řízení se vyjádřil Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 12. 2013, sp. zn. III. ÚS 3221/11. Poukázal na to, že podstatou rozhodovací činnosti je nalézáni práva ve vztahu k jednání, k němuž došlo v minulosti. Soudy tedy provádí výklad zákona, který platí „od počátku“ a své uplatnění (coby právo v materiálním smyslu) zpravidla nalezne i u dalších případů, jejichž skutkový základ leží rovněž v minulosti. Z podstaty věci tedy judikatura, stejně jako její změna působí zpětně (retrospektivně), nevztahuje se na ni obecný zákaz retroaktivity. I v situaci, kdy je stávající výklad odmítnut a nabízen výkladem novým, dopadne „správný výklad“ na souzený případ zpravidla bezprostředně s účinky ex tunc a své uplatnění nalezne – s ohledem na svou „presumptivní závaznost“, založenou na přesvědčivosti argumentace, autoritě a kompetencích nejvyšších soudních instancí, a v tom rámci na tom, že tato závaznost

pokračování

představuje právní mechanismus sjednocování práva – (zpravidla) na všechny budoucí případy, jejichž skutkový základ spočívá rovněž v minulosti.

[24] *Ústavní soud uznal význam ustálené judikatury především nejvyšších soudních instancí, jejíž změna může být v napětí s principem právní jistoty a důvěry jednotlivce v právo. Zdůraznil však, že neexistuje žádná garance proti změně judikatury jako takové. Princip důvěry v právo lze zohlednit v rámci interpretace a aplikace podústavního práva; to však za předpokladu, že k tomu poskytuje adekvátní prostor (např. prostřednictvím korektivu dobrých mravů v civilním právu či právního omylu v oblasti trestního práva). Pokud takový prostor neexistuje, lze k „neaplikaci“ nového právního názoru přistoupit spíše jen za výjimečných okolností. O takovéto výjimečné případy se jedná například tehdy, pokud dojde v důsledku sjednocovací činnosti rozšířeného senátu k judikatornímu odklonu od dosavadní rozhodovací praxe a v důsledku této změny by účastníci řízení, resp. soukromé subjekty, jednající v důvěře ve stávající judikaturu, ztratili přístup k soudu (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 12. 2017, č. j. 1 Afs 58/2017-42, č. 3686/2018 Sb. NSS):“*

[25] V posuzovaném případě stěžovatelka ani netvrdila, že by došlo k obratu v nazírání na rozhodnou právní otázku, který by vyžadoval další úvahy ohledně dopadu do jejích práv. Prostý nesouhlas s doplněním argumentace městského soudu o později vzniklou či aktualizovanou interpretační pomůcku založenou na shrnutí judikatury pro žalovaného závazné k závěru o nezákonnosti napadeného rozsudku nevede. Ostatně i sama stěžovatelka se v kasační stížnosti odvolává na rozsudek Tribunálu vydaný dlouho po rozhodnutí žalovaného (viz bod 14 na str. 4). Tato námitka není důvodná.

[26] Ve druhém kasačním bodě stěžovatelka podporuje žalovaným zvolený postup při porovnání obou průmyslových vzorů. Nesouhlasí s názorem městského soudu, že do úvah bylo třeba zahrnout i odlišující znak v podobě proskleného dna hodinek.

[27] Městský soud zavrhl žalovaným akcentovaný předpoklad, že dno hodinek není při běžném používání vidět, a proto nevstupuje do úvah o celkovém dojmu, jaký vyvolává napadený vzor u informovaného uživatele.

[28] Městský soud uvedl, že provedení dna hodinek představuje nedílnou součást napadeného průmyslového vzoru, nikoli „součástku složeného výrobku“, na niž by byl aplikován nebo v ní byl ztělesněn průmyslový vzor. Odmítl tak argumentaci žalovaného založenou na vnímání dna hodinek jako málo viditelné součástky začleněné do složeného výrobku. Posuzovat je nutno všechny vnější vzhledové znaky napadeného vzoru. Naopak žalovanému přisvědčil, že viditelnost jednotlivých znaků při posuzování celkového dojmu roli hrát může. Za relevantní ale považoval argumentaci žalobkyně, že prosklené dno hodinek s průhledem na hodinový strojek je prvkem, který na sebe přitahuje pozornost a výrobku propůjčuje určité kvalitativní hledisko, které jej ozvláštňuje. V té souvislosti připomněl, že rozhodné je vnímání optikou informovaného uživatele. Podle názoru městského soudu není nepřiměřené předpokládat, že u této osoby není celkový dojem náramkových hodinek vyvolán toliko atributy souvisejícími s jejich funkcí (tj. těmi, které lze vnímat pouze z pohledu jejich nošení při uchycení na zápěstí), ale rovněž prvky, které spočívají v jejich celkovém designu včetně provedení boční a spodní hrany hodinek, jež je nutně patrná při jejich odkládání a další manipulaci s nimi, které je rovněž třeba považovat za jejich běžné užívání. Opřel se přitom o stejný rozsudek Tribunálu, jež cituje stěžovatelka ve své kasační stížnosti (ve věci C-472/21, *Monz Handelsgesellschaft International*).

[29] Podle městského soudu je posouzení žalovaného neúplné, neboť konečný závěr o (ne)naplnění podmínky individuální povahy lze přijmout teprve poté, co bude důsledně

zohledněno prosklené dno jako rozdílný prvek u kolidujících vzorů, a náležitě zhodnoceno, nakolik může mít vliv na celkový dojem, jež napadený vzor vyvolává u informovaného uživatele.

[30] Stěžovatelka v zásadě jen trvá na tom, že jde o znak nepodstatný, neboť jde o část náramkových hodinek, která při běžném užívání není vůbec vidět. Zohledňuje přitom toliko jejich používání tak, že je má uživatel nasazené na zápěstí. Městský soud ale vyložil, že pod běžné užívání je v posuzovaném případě třeba zahrnout i jinou manipulaci s hodinkami, kdy je tato zvláštnost viditelná, např. odkládání. To však stěžovatelka v kasační stížnosti nijak nezpochybnila, konkurenční argumentaci, jíž by názor městského soudu vyvracela, nenabídl. Stěžovatelka pouze namítla, že není pravdou, že by se žalovaný tomuto prvku nevěnoval, nepopřela ale, že se mu nevěnoval v tom smyslu, jaký s oporou v judikatuře Tribunálu považuje za podstatný městský soud. Za této situace nemá kasační soud co posuzovat.

[31] V rozsudku Tribunálu ze dne 22. 6. 2010 ve věci T-153/08, na nějž odkazuje stěžovatelka, je vyjádřen princip, že je-li některý z prvků výrobku při jeho běžném používání méně viditelný, bude jeho význam pro posouzení celkového dojmu zpravidla menší. Jak ovšem vylíčil městský soud s odkazem na rozsudek Soudního dvora ze dne 16. 2. 2023 ve věci C-472/21, běžné používání výrobku musí zahrnovat „*i jiné úkony, které lze rozumně vykonávat při takovémto používání a jsou běžné z pohledu konečného uživatele, včetně těch, které lze provést před nebo poté, co výrobek splnil svou hlavní funkci* (...)“. Podle NSS si lze v rámci běžného užívání hodinek snadno představit kupříkladu jejich seřizování, odkládání či sundávání, bude-li se jimi chtít jejich nositel „pochlubit“ třetím osobám. Nadto soud považuje za přirozené, že s ohledem na estetickou funkci hodinek jakožto módního doplňku by skleněnému dnu hodinek věnoval při koupi pravděpodobně pozornost i běžný spotřebitel, tím spíše pak informovaný uživatel, jehož optikou je třeba o celkovém vyvolávaném dojmu uvažovat (koho je třeba považovat za informovaného uživatele, popsál Soudní dvůr v rozsudku ze dne 20. 10. 2011 ve věci C-281/10P).

[32] NSS považuje za potřebné dodat, že není pravdou, že by městský soud dovodil, že napadený vzor má individuální povahu, a tedy neměl být vymazán, jak tvrdí stěžovatelka (bod 18 kasační stížnosti). Napadený rozsudek totiž stojí na tom, že takový závěr zatím učinit nebylo možné, neboť by to bylo předčasné, a nijak jej nepředjímá (srov. např. bod 109).

[33] O široké volnosti původce vzoru nebylo sporu, v tomto bodě městský soud závěry žalovaného podpořil. Stěžovatelka na to navázala tvrzením, že v takovém případě drobné rozdíly, které pozornost informovaného uživatele nepřitahují, k tomu, aby vznikl odlišný celkový dojem, nepostačují (bod 22 kasační stížnosti). Tento princip ovšem městský soud nepřehlédl, a vyslovil se i ke vztahu mezi těmito kritérii (bod 86 napadeného rozsudku). K tomu stěžovatelka, opět bez bližší polemiky, namítla, že žalovaný rozsudek Tribunálu, z něhož toto pravidlo plyne, vzal v úvahu. Proto má za to, že individuální povahu napadeného vzoru prozkoumal důkladně. Ani toto tvrzení stěžovatelky závěry městského soudu nevyvrací, a představuje pouze nesouhlas s jeho posouzením. Městský soud však přesvědčivě odůvodnil, proč široká volnost původce vzoru sama o sobě, s ohledem na další okolnosti případu, nemůže vést k závěru o nepodstatnosti prvku proskleného dna napadeného vzoru.

[34] NSS neshledal názor městského soudu, že povinností předsedy žalovaného bylo hodnotit celkový dojem nejen na základě znaků průmyslových vzorů patrných z jejich přední (horní) strany, ale rovněž ke konkrétním námitkám žalobkyně i posouzením vlivu proskleného dna hodinek, z kasační stížností namítaných důvodů nezákonným. Druhá kasační námitka rovněž není důvodná.

pokračování

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[35] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[36] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl NSS podle zásady úspěchu ve věci na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Podle judikatury týkající se náhrady nákladů řízení o kasační stížnosti podané osobou zúčastněnou na řízení bylo nejprve třeba zjistit, na čí straně stěžovatelka v řízení o kasační stížnosti (procesně) stojí (rozsudek NSS ze dne 19. 1. 2010, č. j. 2 As 15/2009-242, č. 2020/2010 Sb. NSS). V této věci stěžovatelka zjevně podporuje žalovaného, neboť hájí jeho závěr, že napadený průmyslový vzor bylo třeba vymazat z rejstříku. Stěžovatelka nebyla v řízení úspěšná, stejně jako žalovaný, jehož rozhodnutí hájila. Proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Nic na tom nemění, že žalovaný kasační stížnost výslovně nepodpořil.

[37] Procesní úspěch je třeba přičíst žalobkyni, proto jí náleží i právo na náhradu nákladů řízení proti osobě zúčastněné na řízení. Ty jsou tvořeny odměnou za jeden úkon právní služby [vyjádření ke kasační stížnosti, tj. písemné podání ve věci samé - § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění do 31. 12. 2024 (dále „advokátní tarif“)]. Za tento úkon náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu] na celkových 3 400 Kč. Zástupkyně žalobkyně není plátkyní DPH, jde tedy o částku konečnou. Tuto částku je osoba zúčastněná na řízení povinna zaplatit k rukám zástupkyně žalobkyně JUDr. Martiny Perkov, advokátky, a to do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, použitý na základě § 64 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. listopadu 2025

L. S.

Eva Šonková v. r.
předsedkyně senátu